

Biblická hodina – 08.05.2025

Suspírium: „Mne vtedy Hospodin prikázal, aby som vás naučil ustanovenia a právne predpisy, aby ste ich plnili v krajine, ktorú pôjdete obsadiť. Keďže ste v ten deň, keď vás Hospodin na Horebe oslovil zo stredu ohňa, nevideli nijakú podobu, veľmi si dávajte pozor,...“ (VMojž 4,14-15) Amen.

Začiatočná pieseň: Žalm č. 8: „Bože, pred Tebou celá zem plesá, ...“

Modlitba: Odpusť nám, Pane a Bože náš, že stále zvažujeme, čo je málo a čo je veľa, čo je strata a čo víťazstvo. Pred Tvojou nesmiernou večnosťou stráca aj málo aj veľa zmysel. Naše životy sú pred Tebou a len Ty vieš, čo sme chceli a čo sme neurobili na Tvoju slávu a na osoh nášho spoločenstva. Prosíme Ťa, milovaný Otče náš, doplň naše duše tým, čo nám chýba, a prijmi všetky požehnania nášho srdca. Dovoľ, aby sme stále neomielali dookola vo svojich modlitbách: „Nech sa pozrieme kamkoľvek, nemôžeme nájsť prostriedky, ktoré slúžia nám na dobro.“ Jedine Ty si dobrý, Ty neustále pomáhaš tam, kde je problém. Keď sme v rozpakoch, vedieš nás po ceste večnosti. Daj, aby sme dnes pred Tebou stíchli v srdci a spoločne s Tebou oslavovali pravdu a realitu ukrytú v Tvojom Slove skrze Ducha Svätého, nášho Utešiteľa. Pre Krista, prijmi nás a živ nás pre večný život, lebo bez Teba nemôžeme nič urobiť. Amen.

Biblický text: Kniha Prísloví 4. kapitola: *„Počúvajte, synovia, poučenie otca a usilujte sa spoznať rozumnosť. Veď vám dávam dobré poučenie, neopúšťajte preto moju náuku! Veď aj ja som bol dieťaťom svojho otca, útly a jediný v očiach mojej matky, poučal ma a vravel mi: „Tvoje srdce nech sa pevne drží mojich slov, zachovávaj moje príkazy a budeš žiť. Získaj múdrosť, nadobudni rozumnosť, nezabudni na moje slová a neodkloň sa od nich. Neopuť ju a bude ňa chrániť, miluj ju a bude ňa strážiť. Začiatkom múdrosti je toto: získaj múdrosť, za všetko, čo si nadobudol, kúp si rozumnosť. Povznies ju a povýši ňa, poctí ňa, ak si ju privinieš. Položí ti na hlavu pôvabný veniec, obdarí ňa vzácnou korunou.“ Počúvaj a prijmi moje výroky, syn môj, a znásobia sa ti roky života. Poučam ňa o ceste múdrosti, vediem ňa po chodníkoch počestnosti. Keď kráčaš, neskrátia sa tvoje kroky, keď budeš utekať, nepotkneš sa. Drž sa pevne výchovy, nepusti sa jej, zachovávaj ju, veď ona je tvoj život. Nenastúp na chodník bezbožných a nekráčaj po ceste zlých ľudí. Vyhni sa jej a nekráčaj po nej, odvráť sa od nej a obíď ju. Veď oni nejdú spať, kým neurobia zlo, nepremôže ich spánok, kým niekomu nepodrazia nohy, jedia chlieb zloby a pijú víno násilia. Chodník spravodlivých je ako svetlo brieždenia, ktorého jas prechádza do plného dňa. Chodník bezbožníkov je sťa temnota, nevedia, na čom sa potknú. Syn môj, dávaj pozor na moje slová, nakloň svoje ucho k mojím výrokom! Nespúšťaj ich z očí, chráň si ich*

v hĺbke srdca. Veď sú životom pre tých, čo ich nachádzajú, sú zdravím pre celé ich telo. Pri plnej ostrážitosti si stráž srdce, lebo z neho vychádza život. Odstráň faloš zo svojich úst a úskočné pery nech sú ďaleko od teba. Nech tvoje oči hľadia priamo, tvoj pohľad nasmeruj pred seba. Vyrovnaj chodník pre svoje nohy a všetky tvoje cesty nech sú isté. Nezaboč doprava ani doľava, odvráť nohu od zla."

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

1-5.verše: Synovia. – oslovenie pri učení a odovzdávaní poznatkov do života je veľmi dôležité. V staroveku sa synovia najviac poznatkov a zručností si osvojili v domácom prostredí. Vzťah otca a synov i vzťah matiek a dcér, bol najosobnejším rodinným vzťahom, ktoré bolo treba v každom čase i dnes treba pestovať. Dôležité poznatky sa totiž odovzdávajú z pokolenia na pokolenie a to v dôvere. Posolstvom tejto časti, v ktorej učiteľ žiada svojho žiaka, aby sa od neho nechal vyučovať, je múdrosť. To nie je remeslo, ktorému sa dieťa priuča. To nie je zručnosť, ktorú si osvojí. Je to vzťah k životu. Získavať vedomosti však nikdy nie je hanbou, ale cnosťou. Poučiť sa zo skúseností je požehnaním dodnes, a hlavne od tých, ktorí nás vychovávali od malička. Otec sa odvoláva na svoje detstvo, že bol tiež pripravený učiť sa. Z malička však predsa nikto nič nevyucá, súčasťou nášho života je proces učenia. Učenie zostáva aj v dospelosti prioritou, ako o tom píše Šalamún: „*Tvoje srdce nech sa pevne drží mojich slov, zachovávaj moje príkazy a budeš žiť. Získaj múdrosť, nadobudni rozumnosť, nezabudni na moje slová a neodkloň sa od nich. Neopušť ju a bude ňa chrániť, miluj ju a bude ňa strážiť.*“ (Prís 4,4-6) Prikázanie, zákon, múdrosť a rozumnosť sú pochopiteľne použité ako synonymá. Toto je návod, ktorý poukazuje na to, ako možno zostať pri zmluve, ktorý Pán daroval vlastným. Zákon je pred nami postavený a predstavuje život sprevádzaný Pánovým požehnaním. Učenie múdrych je teda vodítkom na ceste životom. Život bez múdrosti. Život bez Božieho zákona. Život bez Boha. Život bez nariadení a prikázaní. Aký je život bez Božieho poriadku? Chaotický a nenapraviteľný.

6-9. verše: Múdrosť znamená aj výber správnych prostriedkov na dosiahnutie cieľa. Účelom Knihy Prísloví je darovať múdrosť pre život, a to pre dobrý život. Kto neopúšťa múdrosť a drží sa jej, vyvyšuje Boha a nie seba. Opiera sa nielen o výklad Božieho Slova, ale o samotného Hospodina, Ktorý neuprednostňuje nikoho.

10-19. verše: Cesta múdrosti je vždy jasná, kroky isté, no nie je ľahká. Zostať na ceste múdrosti je našou úlohou. Prekonať ťažké etapy vlastného života si vyžaduje disciplínu a odhodlanie. Vedomé vyhybanie sa zlej ceste je ako nariadenie pri šoférovaní, že musíme byť pripútaní a pripútané. Bez

bezpečnostného pásu sa nezačína ani jedna jazda s motorovým vozidlom Ale cesta hriešnikov a zločincov je temná a vedie do záhuby; nevedia, kedy zakopnú. Každý trik, ktorý urobia voči ostatným, sa skončí škaredým pádom. Dajme si pozor, aby sme sa vydali touto cestou Kristovou, lebo múdrosť môže byť rýchlo zmietnutá z našej cesty. Je prekvapujúce čítať, že ten zlý nemôže spať, pretože neurobil nič zlé. Áno, existujú ľudia, ktorí sú šťastné a šťastní, keď urobí niečo zlé. Sú ľudia, ktorí nachádzajú pokoj v tom, že môžu diskreditovať iných, môže sa posmievať a strápať iných. Revúci lev si vylieva zlosť na všetky strany. Cieľom jeho chodníčkov je nenávisť a diskreditácia toho druhého, pohltenie toho druhého. Ako sa pozeráme na cestu hriešnikov? Cesta hriešnikov sa nenazýva tmavou, skôr sa vyznačuje hustou hmlou, na ktorej nevidno cieľ. Opakom toho, je plnosť svetla. Kto chodí po ceste hriešnikov, znamená, že mu chýba svetlo sveta, jas, ranná zora. Absentuje toho Najdôležitejšieho a Najprívetivejšieho: Krista, nášho Pána.

20-27.verše: Stav tela a stav srdca spolu úzko súvisia. Srdce v Starom zákone je intelektuálny celok, centrum vôle a života. Je dôležité živiť svoje vnútro múdrosťou a bážňou Božou: „*kto verí vo mňa. Ako hovorí Písmo: Prúdy živej vody budú tiecť z jeho vnútra.*“ (Ján 7,38) Preto si musíme svoje srdce strážiť viac ako čokoľvek iné. Budme úprimní k sebe: Čo prúdi z nášho vnútra? Po srdci sú však konkrétne pomenovanie i ďalšie časti tela: ústa, nohy, oči, ruky a sú uvedené i správania, ktoré nám pomáhajú skúmať časti nášho tela, keď počúvame, napomínane, pozorujeme, kráčame, ako učeníci Kristovi v cirkevnom zbore s ostatnými bratmi a sestrami. Povaľujeme očami? Mykáme plecami? Uťahujeme si z vlastných? Ako budeme žiť v spoločenstve Kristovom? Ako synovia Boží a dcéry Božie? Učeník, ktorý nechce stratiť svoj život v hustej tme, ale nájsť ho v Kristovi, musí sa každodenne priučať múdrosti od Neho, lebo On sa stal našou múdrosťou. Vidieť v žiariacom svetle cestu budeme iba skrze Krista. Náš Boh ukázal v Kristovi smer, veď On je cesta, pravda a život.

Biblický text: Druhý list apoštola Pavla Korinťanom 7. kapitola 1-7.veršov: „*Milovaní, keďže máme takéto prisľúbenia, očistíme sa od všetkých škvrn tela i ducha a v Božej bážni završíme svoje posvätenie. Dajte nám miesto v srdci! Nikomu sme neukrivovali, nikoho sme nepodviedli, nikoho sme nevyužili. Nehovorím to, aby som vás odsudzoval. Veď som už povedal, že ste v našich srdciach, aby sme spolu zomierali i spolu žili. Veľmi vám dôverujem, veľa sa vami chválim, takže som naplnený útechou a pri všetkom našom súžení prekypujem radosťou. Veď odvtedy, ako sme prišli do Macedónska, naše telo nepoznalo žiaden odpočinok, všetko možné nás sužovalo: zvonka boje, zvnútra strach. No Boh, ktorý potešuje ponížených, potešil nás Títovým príchodom, no nielen jeho príchodom, ale aj radosťou, ktorú on mal z vás, keď nám rozprával o*

vašej túžbe, o vašom náreku a o vašej horlivosti za mňa, takže som sa ešte viac potešil.“

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

V prečítanom biblickom oddieli nasleduje myšlienka odporúčania a prijatia kresťanov v Korinte, ktorá je pre apoštola Pavla úplne samozrejímavá. Apoštol pripomína síce obvinenia časti zboru: Pavol nás urazil, poškodil, podviedol, ale nie to je dôležité v Jeho rozprave! Obzvlášť to posledné je veľmi vážne obvinenie. Apoštol na všetko odpovedá až ku koncu listu: *„Hľa, už po tretí raz som pripravený prísť k vám a nebudem vám na ťarchu. Veď nehľadám to, čo je vaše, ale vás. Lebo nie deti majú sporiť pre rodičov, ale rodičia pre deti. Ja však veľmi rád vynaložím všetko, ba vydám aj seba samého za vaše duše. Ak vás ja tak veľmi milujem, mám byť menej milovaný? Dobre teda, nebol som vám síce na ťarchu, ale keďže som prefíkanec, vraj som vás oklamal. Vari som vás vykorisťoval prostredníctvom niekoho z tých, ktorých som k vám poslal? Poprosil som Títa a poslal som s ním brata. A či vás Títus vykorisťoval? Či sme nepostupovali v tom istom duchu a v tých istých šľapajach?“* (IIK 12,14-18)

Tu už však apoštol Pavol nepolemizuje o tom „čo, by bolo, ak...“, ale práve naopak spomína na obnovený pokoj a spoločenstvo, ktoré mu veľmi chýba. Apoštola Pavla naplňuje dôvera, chvála, útecha a radosť, pretože veľká rana a trhlina, ktorá vznikla medzi ním a cirkevným zborom bola zahojená. A preto teraz môže nasledovať rozprava o prerušenej misijnej službe, v ktorej i Korinte treba pokračovať, a to veľkou vytrvalosťou.

Drahí bratia a milé sestry! Nie je možné slúžiť v cirkevnom spoločenstve, v rodine, v pracovnom kolektíve, v školskom prostredí, ak sa zameriavame len na nezhody. Nie je možné žiť v spoločenstve a pracovať preň, ak zväčšujeme chyby druhých. Konflikt medzi apoštolom Pavlom a cirkevným zborom musí byť vyriešený pokojnou cestou. Bez Kniežata pokoja to však nepôjde. Bez Ježiša sa nedá zmieriť. Dá sa mlčať, stiahnuť sa, vzdialiť sa, ochladnúť, opustiť prvú lásku, ale zmierenie bez Ježiša nie je možné. On je zárukou nášho pokoja. On je ten, kto pokoj tvorí a daruje. Nie je možné postaviť vzťah na ničom, ak v ňom nie je Pán, najmä ak ide o kresťanské spoločenstvo. Ježiš žije, a žiť bez Neho vo vzťahu síce môže byť možné, ale nie je to užitočné pre nikoho. S Ním nie sú vzťahy založené na záujmoch. Vďaka Nemu sa z našich vzťahov nestávajú ohováračské putá, kde môžeme druhých očierňovať. Spoločenstvo v Kristovi je úplné. Cirkevné spoločenstvo je vďaka Kristovi kresťanské. Spoločenstvo v Kristovi je zdravé. Preto apoštol Pavol veci urovnáva. Nemôže byť ani reči o službe alebo o misií, pokiaľ v nás a okolo nás vládne chlad, odcudzenie a úplná nedôvera. To je veľmi citeľné medzi apoštolom Pavlom a Korinťanmi. Ísť cestou zmierenia znamená kráčať s Ježišom, v ktorom vidím lásku nebeského Otca. Nezastavujem sa – kráčam s Ježišom! Pokojné riešenie konfliktov nesie Kristov kríž, a kto vezme svoj kríž, kráča po boku Ježiša. Jarmo? Áno! Ale to je nádherné skrze Krista. Bremeno?

Áno! Ale to je ľahké skrze Ježia! Ježiš žije! Ježiš nám slúži v spoločenstve, a je veľmi smutné, keď cítime, že nás niekto podviedol – obzvlášť, keď nie je vyjasnený postoj medzi duchovným a cirkevným zborom. Apoštol Pavol nemôže konať misiu, nemôže kázať, kým ho v Ježišovi Kristovi nepovažujú za brata.

5-7. verše: Preto apoštol Pavol v úzkosti očakáva Títa, ktorý šiel do Korintu. Možno vtedy vzal so sebou tento spolupracovník aj list napísaný v slzách, keď aj sám pochyboval o pozitívnom výsledku celej veci. Vzťah medzi apoštolom Pavlom a cirkevným zborom zanecháva stopy aj na ostatných služobníkoch v Pánovej vinici. Títus je unavený, a to nie jarnou únavou, ktorá na jeho telo, dolieha, ale na jeho tele a duši sú rany a znaky, že medzi apoštolom Pavlom a Korintčanmi nie je všetko v poriadku. Telo a duša poukazujú na tie neodstrániteľné veci, ktoré vznikli v našich vzťahoch. Telo a duša sú najlepším a najrýchlejším ukazovateľom toho, že niečo nie je v poriadku. Na úplnú a oddanú službu je potrebná harmónia tela a duše. Apoštol Pavol sa však obáva o Títa. Práve v tejto starostlivosti o spolupracovníka, v otcovskej úzkosti vidno, ako dôkladne apoštol Pavol zvažuje hĺbku vzťahov. Každý vzťah, najmä v cirkvi, zasahuje do existencie, do samotného bytia človeka. Musíme vedieť plakať a aj radovať sa s bratmi a sestrami.

Rozuzlením všetkého je však to, že si musíme priznať, my nevieme a nemôžeme úplne si navzájom poskytnúť útechu. Boh je kľúčom každej našej útechy. Boh je Tešiteľ a Podporovateľ našich relácií. Boh rieši naše vzťahy. Nie tak, ako my: *„Ježiš sa im však sám nezdôveroval, pretože on poznal všetkých a od nikoho nepotreboval svedectvo o ľuďoch. Sám totiž vedel, čo je v človeku.”* (Jn 2,24-25) Ježiš sa nespolieha na človeka, ale pestuje trvalý vzťah smerom nahor. Je dôsledným Pánom, ktorý nikoho neoklame. Práve preto vie, čo znamená byť ponížený aj pokorný. Ježiš nič neprikrášľuje. On ako Pán zapečatuje narušené vzťahy svojou krvou. Ako riešime my naše vzťahy? Ponížime toho druhého, keď nás urazil a zranil? Pozerajme dnes na Ježiša, Ktorý nás volá k niečomu väčšiemu, než len podať ruku. Ježišovo gesto pokoja je otázkou života a smrti. Aj naše gesto pokoja musí byť úplne iné ako podať si ruku – najmä, ak ide o cirkevné spoločenstvo, kresťanov, Kristových nasledovníkov. Apoštol Pavol má obavy. Jeho hlava, srdce, duša i telo sú úplne sústredené na Korint, ale predovšetkým hľadá útočisko u Pána, Ktorý potešuje. Kvôli Nemu, kvôli Jeho vzťahom a aj kvôli našim vzťahom zomrel Kristus. Boh koná kvôli nemu i kvôli nám, a konflikt, ako aj jeho opísanie sa skrze Pána stáva evanjeliom, radostnou novinou. Boh dokáže zlo, ľudské fakty a vzťahy obrátiť na dobro. To, čo Boh činí, sa stáva Slovom, živým Slovom. Svedectvom vpísaným do srdca, že neexistuje bezoblačný začiatok, ale požehnaný koniec je Jeho darom.

Príchod Títa je pre apoštola Pavla potvrdením a znamená viac než len dobrú správu – prichádza naplnený a potešený a túto radosť oznamuje apoštolovi. Nie

je bremeno, ktoré by Boží Tešiteľ – Duch Svätý – neodňal, alebo v ktorom by neposilnil skrze spolupracovníkov. Spolupracovník. Priateľ. Brat. Kto stojí pri tebe? Kto s tebou hovorí o tom, čo sa ňá týka a bytostne dotýka? Prináša brat radosť? Rozplačeme sa, keď sa stretneme? Je v korintskom spoločenstve niekto, kto po ňom túži, kto pre neho žiali, kto sa horlivo usiluje, aby sa vrátil? Je niekto v spoločenstve, kto nielen číta Pavlov list napísaný v slzách, ale aj cíti rovnako ako apoštol? Sláva Pánovi! Vďaka Bohu za Jeho nevýslovný dar! Sú aj takí, ktorí stoja na strane apoštola – a práve to Títus vyzdvihuje, s touto radosťou prichádza k Pavlovi. To sa stáva evanjeliom. To sa stáva radostnou zvesťou. Títus nie je optimista, ktorý sa teší z toho, že pohár je napoly plný. On je realista – ale nie je jedno, ako sprostredkujeme správy. Kristov služobník nezačína ako šéf vo firme: „Mám jednu dobrú a jednu zlú správu, ktorú chcete počuť ako prvú?“ Apoštol Pavol o tom vie, a vie aj to, že ho niektorí napádajú, ale sú aj takí, ktorí ho milujú a túžia po jeho službe. Títus ho v tomto posilňuje. Nehovorí o pocite opustenia, vyhýbania sa, dokonca o pocite úteku – ale tým, čo Pavol sám vie: Boh utešuje: *„Plesajte, nebesá, jasaj, zem, plesaním zaznejte, vrchy, lebo Hospodin potešil svoj ľud, zľutoval sa nad svojimi poníženými.“* (Iz 49,13) Pán posilňuje: *„On dáva dážď na povrch zeme a zosiela vodu na polia, aby ponížených postavil na výšiny a smútiacich pozdvihol do bezpečia.“* (Jób 5,10-11)

Záverečná modlitba: Vyzývam milých bratov a drahé sestry, aby sa doma vo svojej tichosti pomodlili za to, čo Vás povzbudilo, alebo za tú slabosť, ktorej ste porozumeli pri čítaní biblického textu.

Modlitba Pánova

Požehnanie: „Vy ste soľ zeme. Ak soľ stratí chuť, čo jej dodá slanosť? Už nie je na nič súca, len ju vyhodí von, aby ľudia po nej šliapali.“ (Mt 5,13) Amen.

Záverečná pieseň: Chválospev č. 578: „Ó, najdrahší priateľ, Ježiš, ...“